

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

40. Confutatio: Pro cæco rei parricidij, per ανακολουδον, & απιδανον.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

si causa vetat: ut cum causa, non telum quaeretur, qui sui defendendi causa telo esset usus, non hominis occidendi causa habuisse telum iudicaretur.

Vide item, quae habet Cicero pro Amer. 42. 44. 45. 48. 52. 54. Cæcinn. 82. 84. Muren. 67. Harulpr. 17.

Confutatio.

Pro cæco reo parricidij per ἀτακόλι-

δοι, & ἐπι' ανου.

CAPVT XL.

Volo nunc scire quemadmodum dicat explicum, tam difficile facinus: cæcus parricidium cogitavit, eum quocumque se commisit oculis iturus per totam domum? Quem ducem elegit ille, qui erat in cubiculo suo solus? Secum, opinor, secum deliberat. Sufficit sibi, cum homine expeditissimo loquitur. Cur enim socium conscientiae quaerit? omnia potest scire. Primum nox quando fit: Deinde prospicere sollicitè, an omnis familia dormiat. Gradu suspensio ponere certa vestigia, & in omnem timoris sui partem sollicitum circumagere vultum. O quam parum est in metu, ipsos etiam oculos habere. Ita ubi iste sibi dixit: Occidere quidem patrem volo, sed quem sequentur hæc manus? Nocte solus egrediar, sed quando perueniam? putas non iunctis habitare liminibus? domus inter patrem, filiumque media. Quantum erroris, quantum moræ! spatium ingens, & vix metiendum. Cæcitas inconsulta quid agis? nox ante deficiet. Quid si deinde uterque vigilauerit? quid si nouerit? Age, limen inueniam, cardinem sine strepitu mouebo dormientis cubiculum intrabo, quiescentem feriam patrem, semel satis erit, nec nouerca vigilabit. Securus egrediar, sciente nullo reuertat. Vota sunt ista, sed oculorum, cæcus desperaret etiam, si tam multa nox polliceretur. Hoc loco quaeramus necesse est, quæ ratio fuerit, ut iuuenis ad parricidium suo potissimum gladio vteretur. Nimirum illud in mentem venit, quia erat relicturus. Nam si alienum, & ignotum in vulnere patris gladium reliquisset, poterat de percussore dubitari. Hæc attulit suum, ut etiam si euasisset, tamen ferro suo teneretur. Cur ergo, inquis, gladium in cubiculo tuo habebas? quia habueram semper, quia usus illo non eram. Ferrum ego parricid

cidio meo, tot ante annos præparati, & sedum illum, quem minabar, patri tandiu nocens fui. Ego eram ferro, ac mente paratus, & torabiere noctes, ante gladium illum familiarem oculis tuis feci, ante omnibus tertullis notum. Pependit in cubiculo meo, tanquam testis conscientiae meæ, palam in medio, negligenter, sic ut subtrahi posset. Non illud conscientia trepida velauit, tam notus in cubiculo fuit, quam cæcitas domini.

Confutatio in qua explicatur lex.

Lex, qui parentes in calamitate deseruerit, insepultus abijciatur.

Filius, ut patrem redimeret è vinculis, matrem cæcam reliquit.

Pater alligatus est, mater cæca est. Vnus utriusque filius, magna locorum distantia. Habet lex in medio debitorem. Duc ad utrum maus, ad utrumque non potes, nisi hanc misero conditionem imponimus, ut quicquid fecerit, proijciendus sit. Si exierit, mater sepeliri vetabit: si remanserit, pater.

Quin. de-
cla. 6.

De peroratione.

CAPVT XLI.

Peroratio, quasi extremus actus restat, Peroratio oratori strenuo, & diligenti minime negligendus: Et eo quidem magis excolendus, quod, quæ ultimo loco dicuntur, aculeum mentibus auditorum potissimum infingere, atque relinquere debeant. HENRICVS ille MAGNVS, cuius, ut & Regis optimi, & suauissimi Parentis sæpius iucundissimè recurrit memoria, ut magnum, & in omnibus rebus elimatatum fuit eius iudicium, dicebat se oratores ex perorationibus agnoscere, quod initio artificiosis illigata verborum structura, ad numeros ferretur oratio: sub finem natura ipsa, se in suis motibus ptomeret frequentius. Euenit vsu plerumque multis, ut initia habeant splendida, lentos, & iacentes exitus. Cum enim toti in illud, quod primum occurrit, in exornata scilicet proœmia, acerrima mentis cogitatione ferantur, extrema, peroratio, vel iam hebescentibus ingenij, & industria aculeis, vel certe temporis penuria, perquam neglecta, atque arida esse patiuntur. Itaque initio, cum elaboratæ orationis, veluti pennis innixi rapiuntur, placent: sub finem, deficiente iam arte, cum parum naturæ habeant,

Henrici
Magni im-
dicium de
o atoribus.

Causa sua
Auanis
peroratio-
nia.

Quinti,
decl. 1.

